

Amfiteatrov simpozij na temo KASTRACIJA POLITIČNEGA IN SODOBNO SLOVENSKO GLEDALIŠČE

ki ga organizirajo

Akademija za gledališče, radio, film in televizijo,

Slovenski gledališki inštitut in

revija Amfiteater v prostorih Slovenskega gledališkega inštituta v

Ljubljani, v torek, **7. novembra 2017.**

Videti je, da sta se v zadnjem desetletju ponovno okrepili angažiranost in političnost slovenskega gledališča, ki lastne umetnostne prakse konceptualno povezuje s političnim aktivizmom. Kot da bi se gledališče spet začelo akutno zavedati, da je »aparatus za konstrukcijo resnic« (Badiou), iz česar po eni strani izhaja etična odgovornost, po drugi pa zavest o politični moči, ki je vpisana v uprizoritvene postopke. Čeprav se sodobno slovensko gledališče zaveda svoje družbene funkcije, je vprašljiv njegov realni politični doseg, saj je zadovoljitev potrebe po kritičnosti lahko tudi generator zgolj navidezne političnosti, ki nima dejanskega, materialnega vpliva na družbene spremembe.

Nove manifestacije političnega v gledališču so vedno manj dramske in vedno bolj postdramske. Prehajajo v postdramski performans, ki uveljavlja novo obliko političnosti, postavlja jo v središče »diskurz gledališča, zaradi česar upošteva besedilo le kot element, plast in 'material' odrske stvaritve, ne kot njenega vladarja« (Lehmann). A političnost postdramskega gledališča je apolitična (kastrišana), če njegove strategije uprizarjanja – kljub neposrednemu nagovarjanju občinstva – ostajajo onkraj prostora skupnega premišljevanja o ključnih družbenih vprašanjih. Vprašanja, ki se zastavljajo o sodobnem gledališču in njegovi političnosti, so torej naslednja:

1. Kako se v obdobju »tekoče moderne« (Zygmunt Bauman) obnaša gledališče kot nekoč »privilegirana oblika spektakelske funkcije« (Zoja Skušek)?
2. Mar živimo v svetu, v katerem je kastracija političnega popolna, moč posamezniku, gledališču in kulturi (ne glede na spol) pa odvzeta, tako kot tudi izvor moči?
3. Mar živimo v svetu, v katerem kapital kot abstraktna (toda še kako dejavna) avtoriteta daje potrditve izključno tistim, ki ga reproducirajo in povečujejo?
4. Na kakšen način je sodobno slovensko gledališče izpostavljeno simbolni kastraciji, zaradi katere ne more prepričljivo odgovoriti na vprašanje, ki mu ga nalaga simbolni mandat: kako biti in kako delovati politično v globaliziranem svetu tekoče moderne?
5. Koliko in zakaj se večja prepad med nazivom politično gledališče oziroma politika gledališča in tem, kar tovrstna umetnost lahko naredi? Zakaj politična umetnost ne more zapolniti te vrzeli?
6. Aktivna participacija gledalca, ki je pogosta uprizoritvena metoda sodobnega političnega gledališča, naj bi prispevala k njegovi večji kritičnosti. A hkrati se zastavlja vprašanje, ali ni ta (za)igrana subverzivnost zgolj potuha gledalcu, da svoj angažma opravi kar v gledališču in se tako prepusti politični pasivnosti v vsakdanjem življenju?
7. Kakšno je torej stanje političnega v sodobnem gledališču v Sloveniji?

Delovni jezik simpozija bo slovenščina, dolžina referata naj ne bi preseгла 20 minut. V konferenčni dvorani bo na voljo računalnik z LCD-projektorjem. Število referentk in referentov je omejeno.

Vabimo vas, da na naslov **tomaz.toporistic@agrft.uni-lj.si** do 15. julija pošljete naslov in povzetek referata (do 250 besed), CV (do 100 besed) ter ime in naslov ustanove, pri kateri ste zaposleni (oz. svoj domači naslov, če niste zaposleni). Izbrani prispevki bodo po opravljenem recenzentskem postopku objavljeni v reviji *Amfiteater*.

Vodja simpozija: Tomaž Toporišč

Pripravljalni odbor: Mojca Jan Zoran, Aldo Milohnič, Maja Šorli, Tomaž Toporišč